

НАГРАДА И КАЗНА

Ево дајем приказ Миланковог лика:
Штаваљ је његова базна генетика,
надграђена сликом и архитектуром,
зачињена песмом и карикатуром.
Мета коју гађа карикатуриста
стално се помера, никад није иста.
Успешно се скрива, и стално се мења,
час је од сунђера, час је од камења.
Иза паравана заклања се мета,
што и оштром оку може да засмета;
на мах се приближи, затим се одмакне
чим неко покуша ка њој да коракне.
Али наш Миланко, нишанција прави,
сваким својим делом погодак прослави:
оловком и бојом строги центар гађа
(понекад се мучи, к'о да се порађа),
па нека до знања буде дато свима -
само црни центар Миланка занима!
Он, додуше, воли и да се инати
кад неко покуша Србију да бласти,
па се онда нађу на његовој листи
разни глобалисти и мондијалисти;
препознавши себе кад виде цртеже,
посрамљени, главом без обзира беже!
Пореклом и свешћу, због духовне грађе,
Миланко је кажњен, али и награђен
да постојан буде, од свих мука већи,
вазда кадар стићи (а никад утећи),
као и на месту страшном постојати,
спреман да оловком ништавило млати.
Ма колики да га притискају јади,
доследан остаје казни, и награди.
Меке душе он је, и образа чиста
као прави српски карикатуриста!

Зоран Туцаковић